

F. t. arvelov for Grønland.

Til § 4.

Reglen handler om ægtefællers arveret. Den er overensstemmende med gældende dansk ret (lov nr. 120 af 20. april 1926, § 1, stk. 1 og § 14 samt § 22) og med arvelovsudkastet af 1941, kapitel 2, § 7.

Bestemmelsen må som nævnt i indledningen ses i sammenhæng med reglerne om formueforholdet mellem ægtefællerne, der er bestemmende for tolkningen af ordene „hans ejendele“. Der henvises til lige til bemærkningerne til § 4 i bilag 2.

Uskiftet bo.

Uskiftet bo behandles i §§ 5-7, således at §§ 5 og 6 svarer til dansk rets institut uskiftet bo med livsarvinger, medens § 7 svarer til uskiftet bo med udarvinger eller næstarvinger, som man har valgt at kalde det med terminologien fra arvelovsudkast af 1941.

Den grønlandske retsplejeordination, der indeholder de få skrevne skifteregler for grønlandske boer, giver ikke længstlevende ægtefælle ret til at hensidde i uskiftet bo, men igennem grønlandsk skiftepraksis, der vil blive nærmere omtalt i indledningen til skiftekapitlerne, har der udviklet sig en ordning, der i hvert fald minder stærkt om dansk rets uskiftet bo, selv om den navnlig for en efterlevende hustrus vedkommende mere har karakter af en fælesejeordning mellem ægtefællen og afdødes øvrige arvinger, forudsat at der består husfællesskab mellem parterne.

I de mindre boer vil uskiftet bo næppe få megen praktisk betydning ved siden af de muligheder, der i sådanne boer består for den længstlevende ægtefælle, jfr. kapitel 3, § 33 og kapitel 4, § 36, men reglerne udelukker ikke, at uskiftet bo vælges ved dødsfaldet, medens ægtefællen ved senere ønske om eller pligt til skifte benytter udtagelsesretten i kapitel 4, § 36 eller arvepant.

Gældende dansk rets regler om uskiftet bo såvel som arvelovsudkastet af 1941 er ret detaljerede og hviler i et vist omfang på en praksis, der har udviklet sig ud fra forholdets natur. Arveforordningen af 1845, § 18 indeholdt således ingen bestemmelser om følgerne af ægtefællernes misbrug, og det foreslås, at man undlader at give bestemmelser herom ud over retten til skifte, idet man går ud fra, at almindelige erstatningsregler og forudsætnings-synspunkter vil føre til, at arvingerne kan forlange erstatning såvel som skifte, i hvert fald ved grove misbrug. Også dansk rets regel om, at uskiftet bo er udelukket, når ægtefællen er insolvent, foreslås udeladt, da bestemmelsen kun vil få praktisk be-

tydning i yderst få boer, og det stærke hensyn til kreditorerne vil antagelig føre til, at man ud fra forholdets natur vil nægte uskiftet bo i sådanne tilfælde.

De foreslåede regler er i det hele taget gjort så enkle og let overskuelige som muligt og indeholder blot betingelserne for at hensidde i uskiftet bo og for senere skifte. Det er herefter klart, at det vil være uberettiget at slutte, at regler, der findes i dansk ret, men ikke er optaget i lovforslaget, ikke skal kunne finde anvendelse i Grønland. Man må tværtimod stærkt fremhæve, at de danske regler bør være vejledende, hvor forslaget tier.

Til § 5.

Stk. 1 svarer til lov af 20. april 1926, § 2, stk. 1, og til arvelovsudkastet af 1941, §§ 8 og 9.

Stk. 2 findes ikke i gældende dansk ret, men er foreslået i arvelovsudkastet af 1941 i stedet for § 2, stk. 2 i 1926-loven om ægtemandens testamentariske bestemmelse om tilsynsværge for hustruen.

Tilsynsværgemålet har i dansk ret givet anledning til tvivl, og man anser det ikke for særlig anvendeligt i Grønland. Den foreslåede regel om, at hver af ægtefællerne kan udelukke den anden fra at hensidde i uskiftet bo, kan efter ministeriets skøn få praktisk betydning i Grønland, navnlig under sådanne omstændigheder, hvor et voksent barn efter dødsfaldet vil komme til at stå som forsørger over for den længstlevende ægtefælle og mindre søskende.

Til § 6.

Reglen svarer til 1926-lovens §§ 9-12 og til arvelovsudkastet af 1941, §§ 17-20. Reglen i 1926-lovens § 10, stk. 2 om, at ægtefællen kan undlade skifte med stedbørn, der bliver myndige, er i lovforslaget erstattet af reglen i kapitel 4, § 36, der går noget videre end den danske skiftelovs § 62 a, stk. 2, og derved synes at sikre ægtefællens ret over for stedbørnene i fornødent omfang.

Der er ikke ved formuleringen af § 6, stk. 1, nr. 3, tilsigtet nogen realitetsforskel i forhold til reglen i 1926-lovens § 11. Kun den eller de arvingers lod, som begæres udskiftet, skal udskiftes, medens resten kan blive stående i boet.

Til § 7.

Reglen svarer til 1926-lovens kapitel 2 og arvelovsudkastet af 1941, kapitel 4, men er ved sin knappe form egentlig blot en henvisning til instituttet uskiftet bo med næstarvinger, således som det er udformet i dansk ret.